

VOZAČI OSUĐENI ZBOG VOŽNJE U PIJANOM STANJU U KUĆNOM PRITVORU UZ ELEKTRONIČKI NADZOR I DNEVNOM CENTRU (DAY REPORTING CENTER): USPOREDBA

Sudipto Roy
Shannon Barton
Sveučilište u Indiani
Odsjek za kriminologiju

SAŽETAK

U okrugu Vigo u Indiani vozači koji su vozili u pijanom stanju osuđeni su na programe kućnog pritvora uz elektronički nadzor (Electronic Monitoring Home Detention - EMHD) i dnevnog centra (Day Reporting Center - DRC). Prethodni istraživači nisu proveli komparativnu studiju prijestupnika uključenih u ta dva programa. Ova studija fokusira se na osuđene pijane vozače koji su uključeni u dva programa u okrugu Vigo i koji su svoje kazne odslužili od siječnja 2002. do prosinca 2003. Nakon toga, uspješni sudionici praćeni su do kraja lipnja 2004. kako bi se ustanovila stopa recidivizma. Cilj ovog istraživanja bilo je iznalaženje razlika između dvije slične skupine prijestupnika u terminima «izlaznog statusa» i «post-programskog recidivizma» tijekom razdoblja istraživanja.

Ključne riječi: Pijani vozači, elektronski nadzor, kućni nadzor, dnevni centar

1. UVOD

Prenapučenost pritvora, nalog za smanjenjem prenapučenosti zatvora i kaznenih ustanova i smanjeni državni proračuni natjerali su teoretičare i praktičare kaznenog prava da obnove interes za korekcijske programe utemeljene u zajednici. Između ostalih inovacija, pojavilo se nekoliko pragmatičnih intermedijarnih sankcija koje se nalaze u spektru između redovne probacije i zatvora. Dvije od tih sankcija - kućni pritvor uz elektronički nadzor (EMHD) i dnevni centri (DRC) sve se više koriste diljem Sjedinjenih Država još od 1980-tih.

Prvi EMHD program za odrasle prijestupnike pokrenut je u okrugu Palm Beach na Floridi 1984. Pokrenut je u sklopu Odjela šerifa okruga Palm Beach za radni program oslobađanja iz kućnog pritvora. (Brown i Roy, 1995.). Godine 1986. Fondacija za kriminal i pravosuđe iz Bostona

suradivala je s Odjelom šerifa okruga Hampden iz Springfielda, Massachusetts, na pokretanju prvog DRC-a u Sjedinjenim Državama (Curtin, 1996). Činjenica je da se naš pravosudni sustav koristi s oba navedena programa u fazama prije suđenja (u funkciji pritvora) i fazama nakon suđenja (u funkciji kazne). Osim toga, oba su programa otvorenog tipa: zajedničko im je to što je sudionicima dopušteno da ostanu u svojim domovima i nastave s radom i/ili obrazovanjem (Lurigio, Olson, i Sifferd, 1999).

Empirijska istraživanja EMHD programa u Sjedinjenim Državama provedena su od kraja 1980-tih. Istraživanja koja su se fokusirala na DRC-e provedena su od 1990. Oba programa diljem Sjedinjenih Država uključuju razne oblike prijestupnika, tj. prijestupnike optužene i osuđene za vožnju u pijanom stanju, kaznena djela protiv imovine i protiv osoba. (Martin, Lurigio, i Olson,

2003.; Finn i Muirhead-Steves, 2002.). Unatoč činjenici da se oba programa sve češće koriste za razne tipove prijestupnika, istraživači do sada nisu posvećivali pozornost vozačima koji su zbog vožnje u pijanom stanju osuđeni na te programe. Čak i kad su se fokusirali na vozače osuđene zbog vožnje u pijanom stanju, istraživali su prijestupnike uključene u samo jedan od ova dva programa. Drugim riječima, istraživači do sada nisu proveli komparativnu studiju vozača koji su zbog vožnje u pijanom stanju osuđeni na EMHD i DRC programe. U okrugu Vigo u Indiani, vozači zbog vožnje u pijanom stanju mogu biti osuđeni i na EMHD i na DRC program. Ovo istraživanje fokusira se na vozače koji su zbog vožnje u pijanom stanju osuđeni na ta dva programa i koji su svoje kazne odslužili u okrugu Vigo od siječnja 2002. do prosinca 2003. Nakon toga, uspješni sudionici praćeni su do kraja lipnja 2004. kako bi se ustanovila stopa recidivizma. Cilj ovog istraživanja jest otkrivanje razlike između te dvije grupe sličnih prijestupnika (osuđenih na EMHD i DRC) u smislu «izlaznog statusa» i «post-programskog recidivizma» tijekom razdoblja obuhvaćenog istraživanjem.

2. PRIJAŠNJA ISTRAŽIVANJA

Kao što je gore rečeno, ova studija fokusirana je na vozače koji su zbog vožnje u pijanom stanju osuđeni na EMHD i DRC programe preko institucije Vigo County Community Corrections, Indiana. Diskusiju o otkrićima prijašnjih istraživanja povezanim s ova dva programa utemeljena u zajednici predstaviti ćemo u sljedeća dva podpoglavlja:

EMHD

Prema Finnu i Muirhead-Stevesu (2002.), EMHD se koristi kao (a) oblik nadzora optuženika prije sudjenja, (b) alternativa zatvaranju osoba koje su na probaciji ili uvjetnom otpustu, i (c) dodatna komponenta nadzora osoba na probaciji ili uvjetnom otpustu. Pregled prijašnjih istraživanja ukazuje na činjenicu da su u većinu tih programa uključeni nenasilni prijestupnici i oni s poviješću nenasilnih prijestupa (Roy, 1999., 1997.; Zhang, Polakow i Nidorf, 1995.; Brown i Roy, 1995.; Baumer, Maxfield, i Mendelsohn, 1993.; Coopriider, 1992.; Lilly, Ball, Curry i Smith, 1992.; Vaughn, 1991., 1987.; Clarkson i Weakland, 1991.; Kuplinski, 1990.; Charles, 1989.; Ball, Huff i Lilly, 1988.; Blomberg, Waldo i Burcroff, 1987.; Lilly, Ball i Wright, 1987.). Nadalje, neki programi nadziru samo prijestupnike osuđene na zatvorsku kaznu u

trajanju od određenog broja dana (Roy, 1999.; Lilly, Ball i Wright, 1987.). Neki programi, pak, ne uzimaju prijestupnike koji čekaju optužnicu ili imaju povijest bježanja (Kuplinski, 1990.). Isto tako, neki programi ne uzimaju prijestupnike koji imaju više osuda zbog teških kaznenih djela, zahtijevaju liječenje zbog alkohola ili droge, ili služe kazne s prekidima (Brown i Roy, 1995.).

Općenito govoreći, prijašnja istraživanja fokusirala su se na razne aspekte tih programa, primjerice nadzorne uređaje, analizu troškova, postotak prijestupnika koji uspješno napuštaju te programe, faktore koji predviđaju uspješno dovršavanje programa i post-programski recidivizam. Unatoč razlikama u kriterijima selekcije, prijašnja istraživanja pokazuju da je 57% do 97% prijestupnika uspješno dovršilo svoje programe (Roy, 1999.). Što se tiče «izlaznog statusa», nekoliko prijašnjih istraživanja fokusiralo se na to pitanje. Primjerice, rezultati nacionalnog istraživanja koju su proveli Renzema i Skelton (1990.) otkrili su da su dobri prijestupnici i duljina kazne dobri prediktori «izlaznog statusa». Iako je otkriće povezano s dobi prijestupnika potvrđeno u literaturi (Roy, 1999., 1997.; Brown i Roy, 1995., Roy, 1994.; Lilly, Ball, Curry i McMullen, 1993.), otkriće o duljini kazne iz nacionalnog istraživanja nije potvrđeno drugim istraživanjima (Roy, 1999., 1997.; Brown i Roy, 1995.). Otkriveno je da je još nekoliko faktora značajno povezano s «izlaznim statusom»: smanjenje optužnice, status zaposlenosti (Roy, 1999.; Lilly, Ball, Curry i McMullen, 1993.); spol, prethodne osude (Roy, 1999.; Lilly, Ball, Curry i McMullen, 1993.); prihod (Lilly, Ball, Curry i McMullen, 1993.); broj prethodnih prijestupa, povijest zloporabe opojnih droga, i prethodno institucionalno zatvaranje (Roy, 1997., 1994.; Brown i Roy, 1995.).

Kratak pregled prethodnih istraživanja kazuje da u sudionike EMHD programa spadaju razni tipovi osuđenih prijestupnika, poput vozača osuđenih zbog vožnje u pijanom stanju, prijestupnika osuđenih zbog napada na imovinu i osobe. Do danas, samo nekoliko istraživanja fokusiralo se ekskluzivno na vozače osuđene zbog vožnje u pijanom stanju. Posljednje, koje su proveli Courtright, Berg i Mutchnick (2000.) istraživalo je varijable koje su značajno povezano s uspješnim okončanjem EMHD-a u okrugu Western u Pennsylvaniji. Iako autori nisu dali jasan postotak sudionika koji su uspješno okončali program tijekom jednogodišnjeg razdoblja istraživanja, istaknuli su da su zaposlenje, bračni status i prethodni prijestupi značajno povezani s uspješnim okončanjem. Courtright, Berg i Mutchnick proveli su 1997.

istraživanje vozača osuđenih zbog vožnje u pijanom stanju u istom okrugu; međutim, to istraživanje fokusiralo se isključivo na analizu troškova. Lilly, Ball, Curry i McMullen (1993.) proveli su sedmogodišnje istraživanje vozača koji su zbog vožnje u pijanom stanju osuđeni na EMHD program kojeg je provodila tvrtka Pride Incorporated u okrugu Palm Beach na Floridi. Autori su izvijestili da je 97% sudionika uspješno okončalo program tijekom tih sedam godina. Kao statistički značajne faktore koji su utjecali na uspješno okončanje programa, naveli su spol, dob, zaposlenje i prihod. U drugom istraživanju, Tuthill (1986.) je proučavao post-programski recidivizam među šezdeset vozača osuđenih zbog vožnje u pijanom stanju koji su uspješno okončali EMHD program u okrugu Lynn u Oregonu tijekom godinu dana dugog istraživanja provedenog 1985. Samo troje sudionika je recidiviralo. Osim što je izvijestio o tim brojevima, autor nije proveo nikakve statističke analize.

DRC

Općenito govoreći, DRC-i se od okruga do okruga razlikuju po naglasku programa. S jedne strane, neki programi naglašavaju pristupačnost tretmanskim uslugama prijestupnicima kojima takve usluge inače ne bi bile dostupne (Lurigio i dr., 1999.; McBride i VanderWaal, 1997.; Lucas i Bogle, 1997a, 1997b; Parent i dr., 1995.; Diggs i Piper, 1994.). S druge strane, mnogi programi naglašavaju druge stvari. Primjerice, program DRC-a iz jugoistočne Sjeverne Caroline naglašava nadzor, a ne tretman (Marciniak, 1999.). Međutim, jedan zajednički cilj svih DRC-a u Sjedinjenim Državama jest ušteda. Primjerice, programi u okrugu Hampden u Massachusettsu, u okrugu Harris u Texasu, u okrugu Maricopa u Arizoni i u okrugu Orange na Floridi identificiraju uštedu kao primarni cilj (Parent i dr., 1995.; Diggs i Piper, 1994.). Nadalje, smanjenje prenapučenosti zatvora i kaznionica cilj je spomenutih DRC-a iz Massachusettsa, Texasa i Arizone (Parent i dr., 1995.). Neki programi, poput onoga iz okruga Cook iz Illinois, naglašavaju poboljšanje postotka izlaska okrivljenika na sud (Lurigio i dr., 1999.).

Pored toga, DRC-i se jako razlikuju po ciljanim populacijama. Većina klijenata DRC-a diljem SAD-a su ovisnici o drogama ili imaju povijest ovisnosti (Parent i dr., 1995.). Neki DRC-i ciljaju osobe osuđene za kaznena djela i prekršaje koje su prekršile probaciju (Marciniak, 1999.). Neki DRC-i u Virginiji primaju osobe koje im šalju suci i odbori za uvjetni otpust, kao i službenici za probaciju i uvjetni otpust (Lucas i Bogle, 1997a, 1997b). Iako

neki DRC-i ciljaju nenasilne prijestupnike, koji su izašli iz raznih oblika zatvorskih programa, kao i okrivljenike koji čekaju suđenje (Roy i Grimes, 2002.; Lurigio i dr. 1999.; Parent i dr. 1995.), drugi DRC-i poput onoga iz Salt Lake Cityja iz Utaha ciljaju samo osobe na probaciji i uvjetnoj kazni (Bureau of Justice Assistance, 2000.).

Prema rezultatima dosadašnjih istraživanja, postotak odraslih prijestupnika koji su uspješno okončali DRC varira od 13,5 % do 84%. Najniži postotak (13,5%) uspješnog okončanja pronašla je Marciniak (1999.) u istraživanju DRC-a iz jugoistočnog dijela Sjeverne Caroline; najviši postotak (84%) pronašli su Diggs i Piper (1994) u okrugu Orange na Floridi. Samo je nekoliko istraživača ispitivalo faktore koji su utjecali na neuspješno okončanje tretmana u DRC-u. Humphrey (1992.) je izdvojio ova četiri faktora - nastavak zloporabe droge, bježanje, nepoštivanje pravila programa, i gubitak posla i stana. Od svih do sada objavljenih izvještaja, samo se Marciniak (1999.) poslužila statističkom analizom da bi otkrila faktore koji su statistički značajno povezani s «izlaznim statusom» prijestupnika. To su zaposlenje, obrazovanje, i stambena situacija.

Nije mnogo pozornosti posvećeno istraživanju recidivizma među prijestupnicima koji su uspješno okončali DRC programe. Do danas je o tome objavljeno samo šest izvještaja. U svim tim studijama, autori su mjerili recidivizam u terminima ponovnog uhićenja zbog novih prijestupa. Međutim, jasne informacije o postotku post-programskog recidivizma postoje u četiri istraživanja: (a) 44% u DRC-u iz Salt Lake Cityja, Utah (Bureau of Justice Assistance, 2000.); (b) 22% u DRC-u iz okruga Fairfax, Virginia (Orchowsky i dr. 1997.); (c) 20% u DRC-u Metropolitan u Bostonu (McDevitt i dr., 1997.); i (d) 14,9% u DRC-u okruga Maricopa iz Arizone (Jones i Lacey, 1999.).

Međutim, postoji samo jedno istraživanje vozača koji su zbog vožnje u pijanom stanju osuđeni na DRC program. Jones i Lacey (1999.) istraživali su vozače koji su zbog vožnje u pijanom stanju osuđeni na DRC okruga Maricopa u Arizoni. Autori su se specifično fokusirali na vozače koji su ponovili svoj prekršaj. Otkrili su da je gotovo 15% vozača koji su uspješno okončali DRC recidiviralo tijekom razdoblja obuhvaćenog istraživanjem. Autori nisu proveli daljnje analize. Međutim, postojala je jedna značajna činjenica - svi prijestupnici iz tog DRC-a ranije su pušteni iz zatvora kako bi bili ranije uključeni u taj program. Razdoblje koje su proveli u tom programu bilo je ravno vremenu koje im je preostalo do kraja zatvorske kazne.

Iz ovog pregleda rezultata prijašnjih istraživanja EMHD-a i DRC-a očito je da se do sada vrlo mali broj istraživača koncentrirao isključivo na vozače koji su zbog vožnje u pijanom stanju osuđeni na ova dva programa. Kao što smo već spomenuli, u okrugu Vigo u Indiani, takvi vozači bivaju osuđeni na EMHD i DRC programe. Prijašnja istraživanja bavila su se pijanim vozačima osuđenima na EMHD i DRC programe u drugim okruzima diljem SAD-a. Drugim riječima, istraživači do sada nisu proveli komparativno istraživanje pijanih vozača osuđenih na EMHD i DRC programe u istom okrugu. Budući da te prijestupnike u oba programa uključuje agencija Vigo County Community Corrections iz Indiane, vrijedi provesti komparativno istraživanje tih prijestupnika.

Specifično, ovo istraživanje bavilo se sljedećim dvjema nul hipotezama: (1) nema značajne razlike u uspješnom okončanju programa između dvije skupine ispitanika, i (2) nema značajne razlike u post-programskom recidivizmu između dvije skupine ispitanika.

3. METODA

Izvori podataka i ispitanici

Podaci su izvađeni iz dosjea počinitelja iz agencije Community Corrections okruga Vigo iz Indiane. Ispitanici obuhvaćeni ovim istraživanjem su vozači koje je Vrhovni sud okruga Vigo osudio na jedan od ta dva programa zbog vožnje u pijanom stanju i koji su svoju kaznu odslužili od početka siječnja 2002. do kraja prosinca 2003. Svi uspješni sudionici praćeni su do kraja lipnja 2004. zbog mogućeg recidivizma, tj. razdoblje naknadnog praćenja trajalo je najmanje 6 mjeseci. Pod «recidivizmom» podrazumijevamo ponovna uhićenja zbog novih prijestupa nakon uspješnog okončanja ta dva programa u spomenutom razdoblju. U početku, u ovo su istraživanje uključeni svi vozači koji su zbog vožnje u pijanom stanju osuđeni na DRC (67 osoba) i EMHD (130 osoba) programe i koji su uspješno/neuspješno okončali programe. Međutim, zbog nedosljednosti u raspoloživim informacijama, 16 ispitanika iz DRC-a i 12 ispitanika iz EMHD-a isključeno je iz istraživanja. Nakon toga, u istraživanju je ostao 51 ispitanik iz DRC-a i 118 ispitanika iz EMHD-a. Detaljne informacije o prethodnim prekršajima, sankcijama i post-programskom recidivizmu ispitanika dobivene su iz sustava informacija o kriminalnim dosjeima Vrhovnog suda okruga Vigo.

Sljedeće neovisne varijable upotrijebljene su u ovom istraživanju: dob, rasa, spol, bračni status, prijestup (vožnja u pijanom stanju), smanjenje

kazne, tip kazne, trajanje kazne (tj. broj dana koje je pojedini ispitanik proveo u programu), prijašnji prekršaji - vožnja pijanom stanju, prijašnja zatvaranja, prijašnji boravci u kaznenim zavodima, prijašnje sudjelovanje u korektivnim programima u zajednici, prijašnji prijestupi povezani s drogom i alkoholom i prijašnje liječenje od zloporabe droge i alkohola. Sve su te varijable kodirane dihotomno, osim dobi i duljine kazne. Prosječna dob ispitanika je 38.6 godina u DRC-u (od 19 do 64 godina), i 35.1 godina u EMHD-u (od 21 do 65 godina). Oko 90% ispitanika iz obje skupine su bijelci. Također, većina ispitanika su muškarci (80.4% u DRC-u, i 87.3% u EMHD-u). Većina ispitanika nije bila u braku (66.7% u DRC-u, i 78% u EMHD-u). Što se tiče klase prijestupa, kod 76.5% ispitanika iz DRC-a i gotovo 56% ispitanika iz EMHD-a radilo se o prekršajima. Početne optužbe sud je smanjio za dva ispitanika (4%) iz DRC-a i trideset i pet ispitanika (29%) iz EMHD-a.

U okrugu Vigo, ti vozači osuđeni zbog vožnje u pijanom stanju dolazili su u EMHD na tri načina - u sklopu probacije, u sklopu izravne kazne (umjesto zatvorske kazne), i zbog modifikacije kazne (kazne zatvora modificirane nakon određenog vremena provedenog u zatvoru). Ulazak u DRC bio je jedan od uvjeta probacije i modifikacija kazne. U oba programa, većina ispitanika uključena je u sklopu probacije (98% u DRC i 78.8% u EMHD). Dvadeset i četiri ispitanika izravno su uključena u EMHD. Osim toga, u obje grupe neki su ispitanici uključeni zbog modifikacije kazne. Dvije skupine ispitanika razlikovale su se na faktoru prethodnih kazni zbog vožnje u pijanom stanju. 78% ispitanika iz EMHD skupine imalo je takvu povijest, dok je u DRC skupini samo 39% ispitanika prethodno kažnjavano zbog vožnje u pijanom stanju. Većina ispitanika nije bila u zatvoru (94.1% iz DRC-a i 85.6% iz EMHD-a) niti u kaznenoj ustanovi (88.2% iz DRC-a i 98.3% iz EMHD-a). Oko 53% ispitanika iz DRC skupine i gotovo 80% ispitanika iz EMHD skupine bilo je prije toga uključeno u korektivne tretmane u zajednici. 98% ispitanika iz DRC-a i oko 85% ispitanika iz EMHD-a imalo je povijest zloporabe droge/alkohola. Oko 41% ispitanika iz DRC-a i gotovo 79% ispitanika iz EMHD-a bilo je uključeno u liječenje zbog zloporabe droge/alkohola.

Mjerila ishoda u ovom istraživanju bila su «izlazni status» i «post-programski recidivizam». Objе komponente dihotomizirane su na sljedeći način: (a) izlazni status: uspješan (kod 0) i neuspješan (kod 1); i (b) post-programski recidivizam: nema recidivizma (kod 0) i recidivizam (kod 1).

Rekodiranje nezavisnih varijabli

Dvije kontinuirane nezavisne varijable, dob i duljina kazne, rekodirane su u kategorije prije provođenja diskriminativne analize. Dob je kategorizirana u dvije skupine - skupina I (do 35 godina) i skupina II (iznad 35 godina). Isto tako, duljina kazne kategorizirana je u skupinu I (do 180 dana) i skupinu II (više od 180 dana).

Empirijske specifikacije

S obzirom na dihotomno kodiranje dvije komponente mjerenja ishoda, upotrijebljena je diskriminacijska analiza kako bi se utvrdilo jesu li se dvije grupe ispitanika statistički značajno razlikovale u terminima izlaznog statusa i post-programskog recidivizma. Diskriminativna analiza koristila se za mjerenje razlika između skupina. F vrijednost za bilo koju značajnu razliku između dvije grupe ispitanika dobivena je testom značajnosti za Mahalanobisovu udaljenost među grupama (Norusis, 1990.).

Koeficijenti korelacija kalkulirani su na test multikolinearnosti među nezavisnim varijablama. Koeficijenti su bili maleni. Stoga su sve nezavisne varijable zadržane kako bi se uključile u diskriminativnu analizu.

4. REZULTATI

Tabela 1: F vrijednosti značajnih nezavisnih varijabli za uspješan izlaz

Varijable	Wilkova Lambda	F	Značajnost
Dobna skupina	.964	4.298	.030
Ublažavanje potužnice	.895	13.425	.000
Duljina kazne	.670	56.266	.000
Predhodni OWi prijestupi	.952	5.741	.018
Prethodni prijestupi droga/alkohol	.861	18.446	.000
Prethodno uključanje u programe u zajednici	.868	3.763	.050
Razlike između skupina	.449	8.912	.000

postotak ispravno klasificiranih 92.6%

Što se tiče prve komponente mjerila ishoda, izlaznog statusa, postotak uspješnog okončanja bio

je viši u EMHD skupini (76%) nego u DRC skupini (51%). Drugim riječima, 24% (n=28) ispitanika iz EMHD-a i 49% (n=25) ispitanika iz DRC-a nije uspješno okončalo svoje kazne. Svi su ti ispitanici doživjeli neuspjeh zbog novih prijestupa izvršenih tijekom trajanja programa (narušavanje probacije) i narušavanja uvjeta programa.

Što se tiče post-programskog recidivizma, gotovo 41% (n=48) ispitanika iz EMHD-a i oko 30% (n=15) ispitanika iz DRC-a bili su recidivisti. Daljnje istraživanje otkrilo je da je 36 od 48 ispitanika iz EMHD skupine počinilo prekršaj u vidu vožnje u pijanom stanju nakon programa, dok to vrijedi za 7 od 15 ispitanika iz DRC skupine.

Prva hipoteza ispitana u analizi bila je da ne postoji značajna razlika u uspješnom okončanju programa između ispitanika iz EMHD-a i DRC-a. Pomoću diskriminativne analize izračunati su učinci skupine nezavisnih varijabli o uspješnom okončanju programa. Sve nezavisne varijable upotrijebljene su kao diskriminativne varijable tijekom faze analize kako bi se identificirale statistički značajne razlike između dvije skupine ispitanika. Samo su sljedeće nezavisne varijable (vidi tabelu 1) imale statistički značajan učinak na uspješno okončanje programa: dobna skupina ($p < .05$), smanjenje optužnice ($p < .0005$), duljina kazne ($p < .0005$), prijašnji prijestupi vožnje u pijanom stanju ($p < .05$), prethodni prijestupi povezani s drogom i alkoholom ($p < .0005$), i prethodne uključenosti u korektivne programe u zajednici ($p = .05$). Izračunata F vrijednost ($F = 8.912$) indicirala je učinke značajnih nezavisnih varijabli u diferencijaciji između ispi-

Tabela 2: F vrijednosti značajnih nezavisnih varijabli za post-programski recidivizam

Varijable	Wilkova Lambda	F	Značajnost
Klasa prijestupa	.908	6.095	.016
Tip kazne	.869	9.012	.005
Prethodni prijestupi droga/alkohol	.722	23.108	.000
Predhodni bora-vak u institucijama	.892	7.295	.009
Prethodno liječenje od droge/alkohola	.874	8.655	.005
Razlika između skupina	.396	9.485	.000

postotak ispravno klasificiranih 96.2%

tanika iz EMHD-a i DRC-a u uspješnom okončanju programa. Nadalje, značajnost F vrijednosti u diskriminativnoj analizi izračunata je na $p < .0005$. Taj je rezultat pokazao da su učinci šest nezavisnih varijabli identificirali statistički značajnu razliku između EMHD i DRC ispitanika. Drugim riječima, rezultati ove analize negiraju prvu nul hipotezu da nema značajne razlike između EMHD i DRC ispitanika u okončanju programa.

Da bismo testirali drugu hipotezu - da nema značajne razlike u post-programskom recidivizmu između dvije skupine ispitanika - proveli smo drugu diskriminativnu analizu. Kao i u prvoj diskriminativnoj analizi, sve nezavisne varijable upotrijebljene su kao diskriminacijske varijable tijekom faze analize kako bi se identificirala statistički značajna razlika između EMHD i DRC skupina. Ta analiza otkrila je da su sljedeće nezavisne varijable (vidi tabela 2) imale statistički značajan učinak na post-programski recidivizam: klasa prijestupa ($p < .05$), tip kazne ($p < .005$), prethodni prijestupi povezani s drogom/alkoholom ($p < .0005$), pretjedni boravak u kaznenoj ustanovi ($p < .0005$), i prethodno liječenje od zloporabe droge/alkohola ($p = .005$). Ako usporedimo značajne nezavisne varijable iz obje diskriminativne analize, vrijedi uočiti da je nekoliko varijabli imalo statistički značajan učinak u obje analize kojima su se identificirale značajne razlike između ispitanika iz EMHD-a i DRC-a - prethodni prijestupi u vidu vožnje u pijanom stanju, prethodni prijestupi povezani s drogom/alkoholom, prethodno liječenje od zloporabe droge/alkohola, i prethodno sudjelovanje u korektivnim programima u zajednici.

U toj drugoj diskriminativnoj analizi, F vrijednost dobivena je iz testa značajnosti za Mahalanobisovu udaljenost između EMHD i DRC ispitanika. Izračunata F vrijednost ($F = 9.485$) indicirala je učinke pet značajnih nezavisnih varijabli (prije spomenutih) u diferencijaciji između dvije skupine ispitanika u terminima post-programskog recidivizma. Nadalje, F vrijednost bila je značajna na $p < .0005$. Ukratko, rezultati ove diskriminativne analize odbacuju drugu nul hipotezu.

Izlazni status

Prva diskriminativna analiza pokazala je da je sljedećih šest nezavisnih varijabli imalo statistički značajan učinak u razlikovanju dvije skupine ispitanika - dobna skupina, smanjenje optužnice, duljina kazne, prethodni prijestupi vožnje u pijanom stanju, prethodni prijestupi povezani s drogom i alkoholom, i prethodno sudjelovanje u korektivnim

programima u zajednici. Što se tiče dobnih skupina, 53% ispitanika iz DRC-a (starost do 35 godina) i 16% ispitanika iz EMHD-a neuspješno je okončalo svoje programe. U DRC skupini, svi ispitanici čije su optužnice smanjene neuspješno su okončali program, u usporedbi sa samo 11% takvih ispitanika iz EMHD skupine. Zanimljivi su i rezultati povezani s duljinom kazne: među ispitanicima uključenim u programe na više od 180 dana, 48% ispitanika iz DRC skupine i 15% ispitanika iz EMHD skupine neuspješno je okončalo program. Postotak neuspjeha značajno je porastao kad su kazne bile dulje od 180 dana - 67% ispitanika iz DRC skupine i 77% iz EMHD skupine neuspješno je okončalo program. Među ispitanicima koji su već imali prijestupe povezane s vožnjom u pijanom stanju, postotak neuspjeha bio je 40% u DRC skupini i 30% u EMHD skupini. Što se tiče prethodnih prijestupa povezanih s zloporabom droge i alkohola, 30% ispitanika iz EMHD-a okončalo je program neuspješno. Za razliku od njih, svi ispitanici iz DRC skupine koji su imali takvu povijest okončali su program uspješno. Međutim, u DRC skupini, 52% ispitanika koji nisu imali povijest prethodnih prijestupa neuspješno je okončalo program. Nadalje, među ispitanicima koji su prethodno sudjelovali u korektivnim programima u zajednici, 46% ispitanika iz DRC-a i 30% ispitanika iz EMHD-a neuspješno je okončalo program.

Post-programski recidivizam

Kao što smo prije spomenuli, svi ispitanici koji su uspješno okončali program praćeni su do kraja lipnja 2004. kako bi se utvrdio post-programski recidivizam. Druga diskriminativna analiza otkrila je da je pet nezavisnih varijabli imalo statistički značajan učinak na diferencijaciju između ispitanika iz DRC-a i EMHD-a. Što se tiče klase prijestupa, rezultati za počinitelje kaznenih djela bili su vrlo upečatljivi: recidiviralo je 47% počinitelja kaznenih djela u EMHD skupini, za razliku od DRC skupine, u kojoj je recidiviralo samo 17% ispitanika. Što se tiče tipa kazne, u EMHD skupini recidiviralo je 58% ispitanika koji su upućeni izravno na tu kaznu, i 23% ispitanika pod probacijom, dok je u DRC skupini recidiviralo 14% ispitanika pod probacijom. Što se tiče prethodne povijesti zloporabe droge i alkohola, recidiviralo je 80% takvih ispitanika iz EMHD skupine, i niti jedan takav ispitanik iz DRC skupine. Mali broj ispitanika iz obje skupine (2 iz EMHD-a i 5 iz DRC-a) imao je povijest boravka u kaznenim ustanovama. Oba ispitanika (100%) iz EMHD skupine recidivirala su, i samo jedan ispi-

tanik (20%) iz DRC skupine. Među ispitanicima koji su imali povijest liječenja od zloporabe droge i alkohola, postotak recidivizma u EMHD skupini bio je 36%, a u DRC skupini 10%.

5. ZAKLJUČAK

Većina istraživača ispitivala je učinkovitost EMHD i DRC programa ispitujući sve sudionike, među kojima su bili razni tipovi prijestupnika. Do sada su provedena samo četiri istraživanja vozača koji su zbog vožnje u pijanom stanju osuđeni na EMHD, i jedno istraživanje te skupine osuđene na DRC. Kad su se prethodna istraživanja fokusirala na osobe osuđene zbog vožnje u pijanom stanju, bavila su se ispitanicima uključenima u jedan od ta dva programa. Istraživači do sada nisu proveli komparativno istraživanje vozača koji su zbog vožnje u pijanom stanju osuđeni na EMHD i DRC programe. U tom kontekstu, ovo istraživanje pridonosi literaturi uspoređujući pijane vozače uključene u EMHD i DRC programe prema izlaznom statusu i post-programskom recidivizmu.

Kao što smo već rekli, značajni rezultati prve diskriminativne analize predstavljeni su u tabeli 1. Prema toj tabeli, na sljedećim nezavisnim varijablama otkrivena je značajna razlika između dvije skupine ispitanika u terminima izlaznog statusa: dobna skupina, ublaženje optužnice, duljina kazne, prethodni prijestupi u vidu vožnje u pijanom stanju, prethodni prijestupi u vidu zloporabe alkohola i droge, i prethodno sudjelovanje u korektivnim programima u zajednici. Rezultati su indicirali da su stariji prijestupnici (iznad 35 godina) bili uspješniji pri okončanju programa od mladih ispitanika (do 35 godina). To otkriće podržava prethodno istraživanje (ta dva programa) koje je otkrilo da su ova dva programa uspješnija za starije (iznad 35 godina) nego za mlade prijestupnike (Roy i Barton, 2006.; Roy i Grimes, 2002.; Roy, 1997.; Brown i Roy, 1995.; Baumer, Maxfield i Mendelsohn, 1993.).

Značajna razlika između dvije skupine ispitanika pronađena je i na drugoj nezavisnoj varijabli, ublažavanju optužnice. Istraživanje je otkrilo da su svi ispitanici iz DRC skupine kojima su početne optužnice ublažene neuspješno okončali program, za razliku od samo 11% takvih ispitanika iz EMHD skupine. Činjenica je da je ublažavanje početnih optužbi utjecalo na ove dvije skupine ispitanika u terminima uspješnog okončavanja programa. Zapravo, pitanje ublažavanja optužnica podržava rezultate prijašnjih istraživanja DRC i EMHD programa (Roy i Grimes, 2002.; Roy, 1999.; Brown i Roy, 1995.).

Jedan intrigantan faktor bila je veza između duljine kazne i uspješnog okončanja programa. Prijašnje istraživanje koje su proveli Renzema i Skelton (1990.) zaključilo je da je duljina kazne veća od 180 dana poboljšavalo vjerojatnost uspješnog okončanja programa. Suprotno tome, naše istraživanje pokazalo je da prijestupnici uključeni u ova dva programa na više od 180 dana nisu uspješno okončavali kazne (48% u DRC skupini i 15% u EMHD skupini). Naše rezultate podržavaju i prethodna istraživanja (Roy i Barton, 2006.; Roy i Grimes, 2002.; Roy, 1999.; Roy, 1997.; Brown i Roy, 1995.). Jedan od načina za daljnju procjenu odnosa između duljine kazne i uspješnog okončanja bilo bi da se ispitanike prati kroz dulje vremensko razdoblje kako bi više ispitanika s duljim kaznama bilo uključeno u istraživanje.

Značajne razlike između dvije skupine ispitanika u terminima izlaznog statusa pronađene su i na nezavisnim varijablama «prethodni prijestupi u vidu vožnje u pijanom stanju» i «prethodni prijestupi u vidu zloporabe droge/alkohola». Ovo istraživanje pokazalo je da među sudionicima s prethodnim prijestupima u vidu vožnje u pijanom stanju 40% iz DRC skupine i 30% iz EMHD skupine nije uspješno okončalo kaznu. Što se tiče prethodnih prijestupa u vidu zloporabe droge/alkohola, 30% takvih ispitanika iz EMHD skupine nije uspješno okončalo kaznu. Međutim, svi ispitanici s takvom poviješću iz DRC skupine uspješno je okončalo program. Moguće je da je nadzor sudionika iz DRC-a ključan za ovu razliku između dvije skupine sudionika. Ovo otkriće valja podrobnije istražiti.

Rezultati prijašnjih istraživanja pokazali su da će prijestupnici koji su prije bili uključivani u korekcijske programe u zajednici vjerojatnije doživjeti neuspjeh pri okončanju programa u usporedbi s prijestupnicima koji nisu imali takvih kazni u prošlosti (Roy i Barton, 2006.; Brown i Roy, 1995.; Roy, 1994.). Rezultati ovog istraživanja indiciraju da, od ispitanika koji su prije bili uključeni u korekcijske programe u zajednici, 46% iz DRC skupine i 30% iz EMHD skupine nije uspješno okončalo svoje kazne. To otkriće sugerira da bi sudovi morali iskazati veći oprez pri uključivanju prijestupnika s prethodnim dosjeom sudjelovanja u korekcijskim programima u zajednici u ta dva programa. I to je pitanje potrebno podrobnije istražiti u budućim istraživanjima vozača koji su zbog vožnje u pijanom stanju uključeni u DRC i EMHD programe.

Tabela 2 prikazuje nezavisne varijable (klasa prijestupa, tip kazne, prethodni prijestupi povezani s drogom i alkoholom, prethodni boravak u instituciji,

i prethodno liječenje od zloporabe droge/alkohola) na kojima su pronađene statistički značajne razlike između dvije skupine sudionika u terminima post-programskih prijestupa. Kao što smo već spomenuli, gotovo 41% (n=48) ispitanika iz EMHD-a i oko 30% (n=15) ispitanika iz DRC-a počinilo je prijestupe nakon programa. Klasa prijestupa (kazneno djelo/prekršaj) bila je statistički značajna varijabla u diferencijaciji između dvije skupine ispitanika u terminima post-programskog recidivizma. U obje skupine, osobe s prekršajnim kaznama nisu recidivirale. Međutim, naša analiza otkrila je zanimljive rezultate povezane s počiniteljima kaznenih djela. Tijekom razdoblja praćenja nakon dovršenja programa, 47% počinitelja kaznenog djela iz EMHD skupine recidiviralo je, za razliku od samo 17% takvih ispitanika iz DRC skupine. Očito je da je DRC program jače utjecao na počinitelje kaznenog djela od EMHD programa. To otkriće vrijedi podrobnije ispitati.

Što se tiče tipa osude, EMHD skupina imala je više prijestupnika koji su izravno uključeni u program od DRC skupine. U EMHD skupini recidiviralo je 58% takvih ispitanika, ali u DRC skupini nije recidivirao niti jedan od takvih ispitanika. Na temelju ovog otkrića, moguće je zaključiti da je izravno uključivanje prijestupnika u EMHD program (umjesto zatvorske kazne, kako bi se uštedio novac poreznih obveznika) slabo utjecalo na smanjenje njihovog recidivizma. Može se zaključiti i da je njihovo uključivanje u EMHD program u psihološkom smislu smanjilo ozbiljnost njihove kazne. Nakon što su uspješno okončali program, počinili su nove prijestupe.

Što se tiče prethodne zloporabe droge i alkohola, 80% ispitanika s takvom poviješću iz EMHD skupine recidiviralo je, za razliku od DRC skupine, u kojoj nije recidivirao niti jedan takav ispitanik. Iz tog je otkrića vidljivo da je uključivanje takvih ispitanika u EMHD program slabo utjecalo na njihov recidivizam. Za razliku od toga, uključivanje takvih prijestupnika u DRC bilo je učinkovitije u smislu smanjivanja njihovog recidivizma. Može se pretpostaviti da je kvaliteta i vrsta supervizije nad ispitanicima uključenima u ta dva programa utjecala na tu razliku. Budući da je to otkriće vrijedno pozornosti, potrebno ga je podrobnije istražiti.

Što se tiče ispitanika s prethodnim boravkom u institucijama, u EMHD skupini bilo je dvoje takvih ispitanika, a u DRC skupini petero takvih ispitanika. Oba ispitanika iz EMHD skupine recidivirala su, za razliku od DRC skupine, u kojoj je recidivirao samo jedan takav ispitanik. Uključivanje ta dva

prijestupnika u EMHD program nije utjecalo na smanjenje njihovog recidivizma. To je moguće objasniti činjenicom da je smještaj to dvoje ispitanika u korektivni program u zajednici (EMHD) smanjilo stupanj težine njihovih kazni. Unatoč tome što su uspješno okončali program, recidivirali su. To otkriće povezano s pijanim vozačima s poviješću prethodnog zatvaranja zahtijeva pozornost suda.

Što se tiče liječenja od zloporabe droge i alkohola, 79% ispitanika iz EMHD i 41% ispitanika iz DRC skupine imalo je takvu povijest. U terminima post-programskog recidivizma, 36% ispitanika iz EMHD skupine recidiviralo je, u usporedbi s 10% ispitanika iz DRC skupine. S obzirom na to otkriće, možemo zaključiti da je ključnu ulogu odigrala kvaliteta i tip supervizije kojoj su ispitanici iz ove dvije skupine bili podvrgnuti. To otkriće ukazuje na potrebu za detaljnijim istraživanjem tog pitanja.

Općenito govoreći, rezultati ovog istraživanja pokazuju da bi uključivanje vozača osuđenih zbog vožnje u pijanom stanju u DRC program moglo biti učinkovitija alternativa zatvorskoj kazni od uključivanja u EMHD program. Potrebne su daljnje longitudinalne studije kako bi se istražili razmjeri i specifični učinci tih alternativnih kazni za vozače osuđene za vožnju u pijanom stanju. Vozače osuđene zbog vožnje u pijanom stanju potrebno je uključiti u programe koji ne uključuju strogi zatvor.

6. OGRANIČENJA

Iako ovo istraživanje pridonosi postojećoj literaturi o vozačima koji su zbog vožnje u pijanom stanju osuđeni na EMHD i DRC programe, postoje i neka važna ograničenja. Prvo ograničenje je broj ispitanika u dvije skupine. Ovo istraživanje obuhvatilo je 118 ispitanika iz EMHD skupine i samo 51 ispitanika iz DRC skupine. Zbog malog broja ispitanika u obje skupine, nije bilo moguće izvesti prediktivnu analizu kojim bi se detaljnije istražila narav odnosa. Kao što je već rečeno, potrebno je provesti daljnja istraživanja kroz dulja vremenska razdoblja kako bi se obuhvatio veći broj ispitanika. Nadalje, analizirajući te podatke kroz dulje vremensko razdoblje, moguće je provesti kvalitetniju analizu recidivizma.

Drugo ograničenje ovog istraživanja odnosi se specifično na podatke o recidivizmu. U saveznoj državi Indiani, svaki okrug zadužen je za održavanje vlastite baze podataka o kaznenim djelima. U ovom trenutku, ne postoji centralizirani mehanizam koji bi dopustio komunikaciju između baza podataka. Iz tog razloga, pri pregledu podataka o prethodnim

kaznenim djelima istraživači moraju pretpostaviti da ispitanici uključeni u istraživanje nikada nisu selili, i da nikada prije nisu bili uhićeni zbog vožnje u pijanom stanju ili nekog drugog prijestupa u drugoj saveznoj državi ili okrugu. Zbog nedostatka komunikacija između sustava baza podataka u različitim okruzima, nije moguće otkriti do koje je mjere to točno. Buduća istraživanja trebala bi ispitati to pitanje.

Daljnja ograničenja odnose se na prikupljanje podataka i vođenje evidencije. Tijekom više od deset godina, većina agencija za kazneno pravo nastojalo je usavršiti svoju postojeću tehnologiju, kao i tehnologiju u okruzima diljem države. Međutim,

tehnološki napredak donosi i određeni potencijal za ljudske i tehnološke pogreške. Pregled podataka upotrijebljenih u ovom istraživanju otkrilo je neke od tih pogrešaka. Ovo istraživanje započeli smo sa 130 ispitanika u EMHD skupini i 67 ispitanika u DRC skupini. Pregled baze podataka otkrio je da su informacije o 12 ispitanika iz EMHD skupine i 16 ispitanika iz DRC skupine nepotpune. Ti su ispitanici zato isključeni iz analize. U većini slučajeva, nepotpune informacije bile su rezultat nemogućnosti uključivanja u računalo, ili ljudske pogreške u mehanizmu prikupljanja podataka. Zato ne možemo znati kako bi ti isključeni ispitanici mogli utjecati na konačnu analizu.

LITERATURA

- Ball, R., Huff, C., and Lilly, J. (1988) *House Arrest and Correctional Policy: Doing Time at Home*, Sage Publications, Newbury Park, CA.
- Baumer, T., M. Maxfield, R. Mendelsohn (1993): "A Comparative Analysis of Three Electronically Monitored Home Detention Programs", *Justice Quarterly*, 10, 1, 121-142.
- Blomberg, T., G. Waldo, L. Burcroff (1987): "Home Confinement and Electronic Surveillance", in B.R. McCarthy (ed.) *Intermediate Punishments: Intensive Supervision, Home Confinement, and Electronic Surveillance*, Willow Tree Press, Monsey, NY.
- Brown, M.P., S. Roy, (1995): "Manual and Electronic House Arrest: An Evaluation of Factors Related to Failure", in J. O. Smykla and W. L. Selke (eds.) *Intermediate Sanctions: Sentencing in the 90s*, Anderson Publishing, Cincinnati, OH.
- Bureau of Justice Assistance (2000): "The Utah Day Reporting Center: Success in Alternative Incarceration", in *Creating a New Criminal Justice System for the 21st Century: Findings and Results from State and Local Program Evaluations*, U.S. Department of Justice, Washington, DC.
- Charles, M.T. (1989): "Electronic Monitoring for Juveniles", *Journal of Crime and Justice*, 12, 147-169.
- Clarkson, J.S., J.J. Weakland, (1991): "A Transitional Aftercare Model for Juveniles: Adopting Electronic Monitoring and Home Confinement", *Journal of Offender Monitoring*, 4, 2-15.
- Coopridge, K.W. (1992): "Pretrial Bond Supervision: An Empirical Analysis with Policy Implications", *Federal Probation*, September, 41-49.
- Courtright, K.E., B.L. Berg, R.J. Mutchnick (2000): "Rehabilitation in the New Machine? Exploring Drug and Alcohol Use and Variables Related to Success Among DUI Offenders Under Electronic Monitoring - Some Preliminary Outcome Results", *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology*, 44, 3, 293-311.
- Curtin, E.L. (1996): "Day Reporting Centers" in James A. Gondles (ed.) *Correctional Issues: Community Corrections*, American Correctional Association, Lanham, MD.
- Diggs, D.W., S.L. Piper, (1994): "Using Day Reporting Center as an Alternative to Jail", *Federal Probation*, March, 9-12.
- Finn, M.A., S. Muirhead-Steves (2002): "The Effectiveness of Electronic Monitoring With Violent Male Parolees", *Justice Quarterly*, 19, 2, 293-312.
- Humphrey, E. S. (1992) *Day Reporting Program Profile*, State of New York Correctional Services, Albany, NY.
- Jones, R.K., J.H. Lacey (1999) *Evaluation of a Day Reporting Center for Repeat DWI Offenders*, Mid-America Research Institute, Winchester, MA.
- Kuplinski, J. (1990): *Electronic Offender Monitoring in Virginia: Evaluation Report*, Department of Criminal Justice Services, Richmond, VA.
- Lilly, J.R., R.A. Ball, G.D. Curry, McMullen (1993): "Electronic Monitoring of the Drunk Driver: A Seven-Year Study of the Home Confinement Alternative", *Crime and Delinquency*, 39, 4, 462-484.
- Lilly, J.R., R.A., Ball, G.D. Curry, S. Smith (1992): "The Pride Inc. Program: An Evaluation of Five Years of Electronic Monitoring", *Federal Probation*, December, 42-47.
- Lilly, J. R., R.A. Ball, J. Wright (1987): "Home Incarceration With Electronic Monitoring in Kenton County, Kentucky: An Evaluation" in B. R. McCarthy (ed.) *Intermediate Punishments: Intensive Supervision, Home Confinement, and Electronic Surveillance*, Willow Tree Press, Monsey, NY.
- Lucas, J. and Bogle, T. (1997a): *Evaluation of the Richmond Day Reporting Center*, House Document No. 60, Department of Criminal Justice Services, Richmond, VA.
- Lucas, J., T. Bogle (1997b): *Evaluation of Norfolk Day Reporting Center*, House Document No. 61, Department of Criminal Justice Services, Richmond, VA.
- Lurigio, A.J., D.B. Olson, K. Sifferd (1999): "A Study of the Cook County Day Reporting Center", *Journal of Offender Monitoring*, Spring, 5-11.
- Marciniak, L.M. (1999): "The Use of Day Reporting as an Intermediate Sanction: A Study of Offender Targeting and Program Termination", *The Prison Journal*, June, 1-14.
- McBride, D., C. VanderWaal (1997): "Day Reporting Centers as an Alternative for Drug Using Offenders", *Journal of Drug Issues*, 27, 2, 379-397.
- McDevitt, J., M. Domino, K. Baum (1997): *Metropolitan Day Reporting Center: An Evaluation*, The Center for Criminal Justice Policy, Northeastern University, Boston, MA.
- Martin, C., A.J. Lurigio, D.E. Olson (2003): "An Examination of Rearrests and Reincarcerations Among Discharged Day Reporting Center Clients", *Federal Probation*, June, 24-30.
- Norusis, M. (1990) *SPSS: Advanced Statistics*, SPSS Inc. Chicago.
- Orchowsky, S., J. Lucas, T. Bogle (1997): *Final Report on Evaluation of the Fairfax County Day Reporting Center*, Department of Criminal Justice Services, Richmond, VA.
- Parent, D., J. Byrne, V. Tsarfaty, L. Valade, K. Esselman (1995): *Day Reporting Centers*, National Institute of Justice, Washington, DC.

- Renzema, M., D. Skelton (1990): "Trends in the Use of Electronic Monitoring", *Journal of Offender Monitoring*, 3, 3, 12-19.
- Roy, S. (1999): "An Analysis of the Exit Status of Adult Offenders in an Electronic Monitoring Home Detention Program in Indiana", *Journal of Offender Monitoring*, Summer, 8-13.
- Roy, S. (1997): "Five Years of Electronic Monitoring of Adults and Juveniles in Lake County, Indiana: A Comparative Study on Factors Related to Failure", *Journal of Crime and Justice*, 20, 1, 141-160.
- Roy, S. (1994): "Adult Offenders in an Electronic Home Detention Program: Factors Related to Failure", *Journal of Offender Monitoring*, 7 (4), 17-21.
- Roy, S., S. Barton (2006): "Convicted Drunk Drivers in Electronic Monitoring Home Detention and Day Reporting Centers: An Exploratory Study", *Federal Probation*, June, 49-55.
- Roy, S., J.N. Grimes (2002): "Adult Offenders in a Day Reporting Center: A Preliminary Study", *Federal Probation*, June, 44-50.
- Tuthill, J. (1986): "An Evaluation of Electronic Home Detention as a Deterrent for Offenders Convicted of Driving Under the Influence of Alcohol", *Journal of Probation and Parole*, 17, 11-13.
- Vaughn, J.B. (1991): "Use of Electronic Monitoring with Juvenile Intensive Supervision Programs" in T. Armstrong (ed.) *Intensive Supervision with High-Risk Youths*, Willow Tree Press, Monsey, NY.
- Vaughn, J.B. (1987): "Planning for Change: The Use of Electronic Monitoring as a Correctional Alternative" in B. R. McCarthy (ed.) *Intermediate Punishments: Intensive Supervision, Home Confinement, and Electronic Surveillance*, Willow Tree Press, Monsey, NY.
- Zhang, S.X., R. Polakow, B.J. Nidorf (1995): "Varied Uses of Electronic Monitoring: The Los Angeles County Experience" in J. O. Smykla and W. L. Selke (eds.) *Intermediate Sanctions: Sentencing in the 90s*, Anderson Publishing, Cincinnati, OH.